

Polívka nemá rád zmrzlinu

Když jsme dnes seběhli o přestávce dolů, uslyšeli jsme z ulice cinkání malého zvonečku, ding, ding. Tak jsme honem utíkali k plotu, je hustě zamřížovaný a na ty mříže jsou připevněné velké kusy černého plechu, aby lidi neviděli, co děláme. Všichni jsme na mříže vyšplhali a uviděli jsme, že venku stojí zmrzlinář se svým bílým vozíkem.

„Haló,“ zavolal Augustýn, „kolik stojí ta vaše zmrzlina?“

„Mám malý kornoutek, dvojkornout, trojkornout a pak pohárek a velký pohár,“ odpověděl zmrzlinář.

Když přešel k cenám, zeptal se Viktorín, kolik stojí dvojkornout. Ale odpověď jsme už neslyšeli, poněvadž přiběhl Polívka, to je náš dohlížitel.

„Okamžitě slezte z těch mříží!“ křičel. „Dobře víte, že je zakázáno na ně lézt!“

Tak mu Kryšpín – on je vážně padlej na hlavu – začal vysvětlovat, že na ulici je zmrzlinář.

„Zmrzlinář?“ opakoval Polívka. „Zmrzlina se ve škole jíst nesmí. Kupte si ji, až půjdete domů, když vám to rodiče dovolí, ale ne tady. Rozuměli jste?“

Ding, ding, cinkal na ulici zmrzlinářův zvoneček. Polívka vylezl na mříže a řekl zmrzlináři, ať jede pryč.

„To tedy ne, ani mě nenapadne,“ slyšeli jsme zmrzlináře. „Chci tady zůstat a taky tady zůstanu. Nemáte žádné právo mi nařizovat, abych jel pryč. Co si vůbec myslíte?“

„Naposledy vás žádám, abyste pokračoval v jízdě!“ vykřikoval Polívka přes plot.

„A když neodjedu, co jako se mnou uděláte?“ zeptal se zmrzlinář. „Necháte mě po škole? Já vám něco povím: školní dohlížitele znám jako svý boty! Ti mi strach nenaženou!“

Polívka slezl z plotu; byl celý rudý a vypadal rozlíceně.

„Podívejte se mi do očí, všichni!“ řekl výhrůžně. „Nebudu to opakovat dvakrát: lézt na mříže a jíst o přestávce zmrzlinu je přísně zakázáno! Nařídil to sám pan ředitel. Jestli někoho přistihnu, že neuposlechl, bude toho litovat! Kdo má filipa, ten si tohle dobře zapamatuje. A teď si jděte hrát někam jinam.“

A Polívka začal pochodovat podél plotu, zatímco zvenku se občas znovu ozývalo ding, ding a volání zmrzlináře: „Zmrrrrzliná! Výtečná zmrrzliná! Nejlepší ve městě! Moje zmrzlina – to je pochutnání! Náámi-ňami!“ Zdálo se, že to Polívku čím dál víc rozčiluje; v životě jsem neviděl nikoho, kdo by tak moc neměl rád zmrzlinu!

„To je fuk,“ řekl Albín. „Já na ni stejně ani nemám chuť.“

„Já zase jo,“ přiznal se Vendelín. „Zmrzlina je nejlepší ze všech moučnicků!“ Těžce vzdychl a pustil se do druhého chleba se sýrem.

„Ále, zmrzlina je hrozně drahá,“ utrousil Jáchym. „Nemám dost peněz ani na malý kornoutek.“

„Já jo,“ řekl Augustýn. „Mohl bych si koupit čtyři kornouty, dokonce dvojité.“

„Paráda,“ zvolal Fridolín. „Tak je to v suchu.“

„Co je v suchu?“ zeptal se Augustýn.

„No s těma zmrzlinama, přece,“ odpověděl Fridolín. „Když můžeš zaplatit čtyři, tak vychází jeden kornout pro tebe, jeden pro mě, jelikož jsem tvůj nejlepší kámoš, a ty zbývající dva můžeme zbaštit o příští přestávce.“

„Jo ták,“ řekl Jáchym. „A proč bych nemohl dostat zmrzlinu i já? Jsem přece taky Augustýnův nejlepší kámoš!“

„Ne, pane,“ vmísil jsem se do toho. „Nejlepší Augustýnův kámoš jsem já!“

„Dovolte, abych se zasmál,“ řekl Viktorín. „Augustýn moc dobře ví, že má ve škole jen jednoho opravdového kamaráda, a to jsem já.“

„Ty?!“ zavřískl Albín. „Vždyť tě Augustýn nemůže ani vystát! Ne, nejlepší Augustýnův kamarád jsem já, poněvadž spolu sedíme v jedné lavici.“

„Když jedeš autobusem,“ zeptal se ho Viktorín, „tak ten, co se posadí vedle tebe, je taky tvůj nejlepší kamarád?“

„Chceš dostat do nosu?“ otázal se Albín. „A hned bude jasný, kdo je Augustýnův nejlepší kámoš!“

„Vy byste mě rozesmáli,“ prohlásil Augustýn. „Když si koupím čtyři dvojkornouty, tak taky sním čtyři dvojkornouty. Nemám nejmenší důvod dávat je nějakým ubožákům. Když máte chuť na zmrzlinu, řekněte si svým tátům o peníze!“

A tak mu dal Albín ránu do nosu, ale Augustýnovi se to nelíbilo a začali se prát, a my všichni jsme byli na straně Albína proti tomu odpornému sobci Augustýnovi, kterýho máme už plný zuby, to je fakt a tečka, basta fidli. A pak se tam objevil Polívka.

„Co se to tu děje?“ zeptal se.

„To oni!“ křičel Augustýn. „Chtějí mi sebrat moje zmrzliny!“

„To není žádná pravda!“ ječel Albín. „Ten sprostěj sobec má čtyři dvojkornouty a nechce dát ani jeden nejlepší kamarádům!“

„Čtyři dvojkornouty?“ podívil se Polívka, podíval se k mříži a pak třesl oči na nás. „Vy jste si koupili čtyři dvojkornouty? A kde je máte?“

„No, vlastně žádnou zmrzlinu nemáme, pane učiteli,“ připustil Jáchym, „vždyť je to zakázáno, jak víte.“

Polívka si dvakrát přešel rukou přes obličej a potom chytil Albína a Augustýna za ruku.

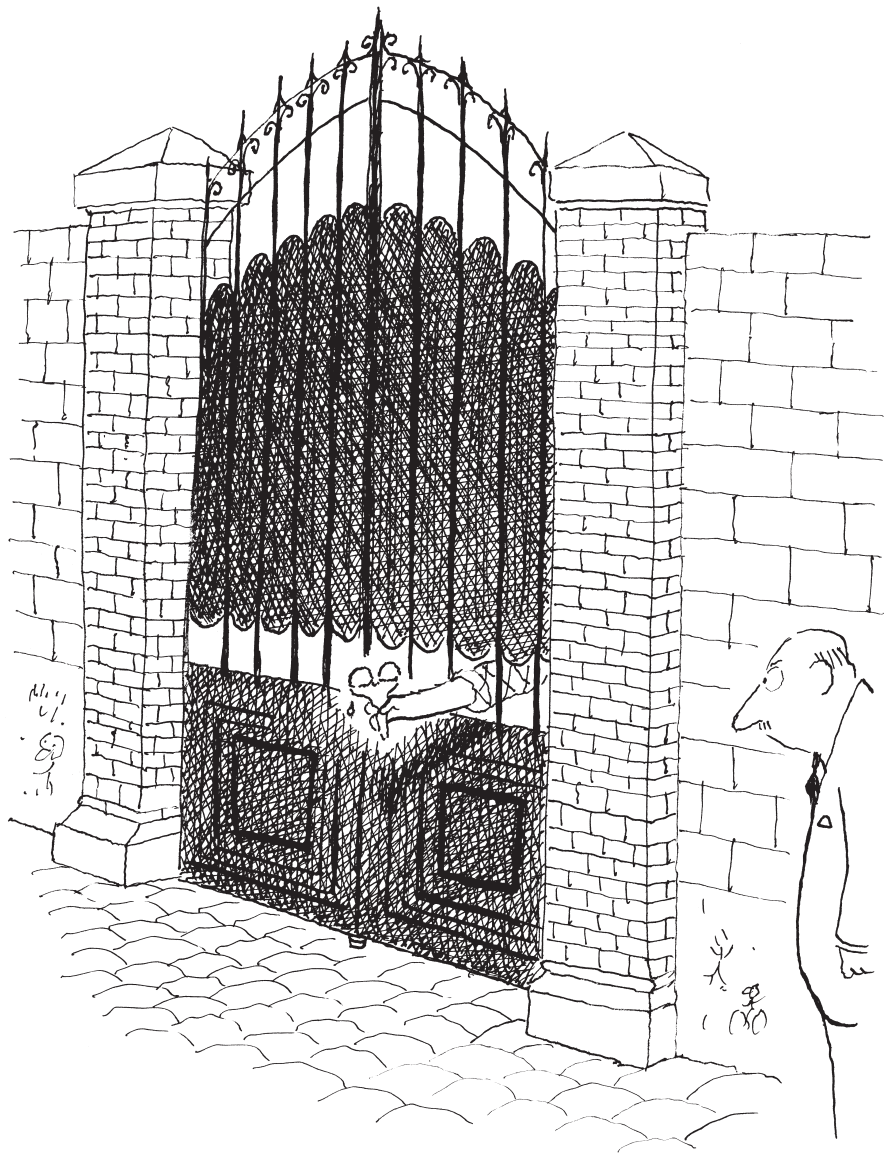
„O zmrzlině už nechci slyšet ani slovo! A vy dva, na hanbu!“

Polívka odtáhl Albína s Augustýnem a venku jsme slyšeli ding, ding. Vtom Vendelín, pusu ještě plnou posledního sendviče, skočil k plotu a zavolal:

„Rychle! Jeden kornoutek s vanilkovou, pistáciovou, malinovou a jahodovou!“

„Neprskej tolik,“ slyšeli jsme, jak mu odpovídá zmrzlinář, „a vyber si jenom jednu. Do malých víc nedáváme.“

Vendelín popřemýšlel a nakonec si vybral čokoládovou, a my jsme se na něj všichni dívali a viděli jsme, jak se mezi mřížemi objevila zmrzlinářova ruka s kornoutem čokoládové zmrzliny. Jenomže si ji nevzal Vendelín, nýbrž Polívka.

„Cha!“ vyrazil Polívka vítězoslavně. „Teď jsem vás dopadl! Vy jste si mysleli, že vás z dálky nepozoruji, co? Ale na mě si nepřijdete! Tak honem, už ať jste na hanbě!“

„Héj! A co moje peníze?“ křičel na druhé straně plotu zmrzlinář.

Polívka odešel, v jedné ruce zmrzlinu a v druhé Vendelína. Bylo slyšet ding, ding, ding, ding a tak pořád dál, nekonečnou dobu. Po chvíli se do dvora přirítíl zmrzlinář, celý bez sebe vzteky.

„Co tu děláte?“ vyjel na něj Polívka. „Okamžitě odejděte, nebo zavolám policii!“

„Policii?“ zařval zmrzlinář. „Tu zavolám já! Zaplaťte mi moji zmrzlinu! A hezky zčerstva! Musím už jít, abych stihl další přestávku v jiné škole!“

Do toho přišel ředitel.

„Co je to tady za povyk?“ zeptal se.

„To váš dohlížitel, tenhleten!“ hromoval zmrzlinář. „Chudákům dětem zakazuje jíst zmrzlinu, ale sám se jí nácipává, a ještě odmítá zaplatit!“

„Já že jím zmrzlinu, já?“ protestoval Polívka.

„Takovej drzoun! Ještě drží kornoutek v ruce, čokoládu má až na lokti a bude tvrdit, že zmrzlinu nejí!“ křičel zmrzlinář. „Nestydatá drzost!“

„Zaplaťte tomu muži, pane Dubone,“ pravil ředitel.

„Ale... ale...“ koktal Polívka.

„Zaplaťte tomu muži,“ opakoval ředitel. „Nemám teď čas promluvit si s vámi soukromě, ale přijďte odpoledne do mé kanceláře. Projednáme spolu tu záležitost.“

A ředitel odešel.

Nejhorší bylo, že tu zmrzlinu nesnědl nikdo; Polívka hodil kornout na zem a několikrát na něj dupl.

Ne, na mou duši, ještě nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by tak strašně nenáviděl zmrzlinu.

